

SHWETHAMIEE PUBLISHING HOUSE

cOvEr tkk

ငါ့ရဲ့နင်

ချစ်ချစ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

၃၃၃

၃၃၃

အခန်း (၁)-(က)

ကောင်းကင်ကြီးက လူသားတွေအတွက် အပူခါတ်ရအောင်
နေမင်းကြီးရဲ့နွေးထွေးမှုတွေ၊ ရေရအောင် မိုးမင်းကြီးရဲ့ မိုးရေတွေ၊
အေးချမ်းမှုရအောင် နှင်းဘုရင်မရဲ့ အေးစိမ့်စိမ့်နှင်းခဲတွေ... အချိန်မှန်မှန်
အလုပ်ကျွေးပြုနေပေမဲ့လည်း နွေခေါင်ခေါင်မှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ
ကောင်းကင်ကြီးကို ရေအေးအေးတစ်ခွက် မတိုက်ဖူးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း ကောင်းကင်ကြီးက သူ့ အလုပ်ကျွေးပြုနေတဲ့ တာဝန်တွေ
တစ်ခါလေးမျှ မလစ်ဟင်းခဲ့သေးဘူးနော်။

ဒါကို အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတိုင်း သတိထားမိကြမှာပါ။

လူသားတွေကို ကောင်းကင်ကြီး အလုပ်ကျွေးပြုသလို... ကျွန်မလည်း
သူ့ကိုချစ်နေမိတယ်ဆိုရင်...

ဒါကို သူ တစ်နေ့နေ့တော့ သတိထားမိနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ကျွန်မက မျှော်လင့်စောင့်စားသူ စစ်စစ်တစ်ယောက်ပါ။

*

အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဟိုးကလေးအရွယ်ကတည်းက
သူမချစ်တတ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူ ယုံနိုင်မည်တဲ့လား?

*

မေမေနှင့်အတူ သူမတို့ ယနေ့ အိမ်အသစ်၊ ရပ်ကွက်အသစ်သို့

ပြောင်းရွှေ့ရန် စီစဉ်နေကြပြီလေ။

အိမ်သုံး ပရိဘောဂများကို ကားကြီးပေါ်သို့ အလုပ်သမားများ
မ,တင်နေစဉ် သူမငယ်စဉ်ကတည်းကနေခဲ့သော အိမ်အဟောင်းလေးကိုကြည့်ရင်း
မျက်ရည်ဝေ့ရပါသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဦးရယ်။ ဦးက ငယ်ပါသေးတယ်။ အခုမှ ဦးအသက်က ငါးနှစ်ပဲ
ရှိသေးတာ။ နောက်ထပ်အိမ်အသစ်မှာ ဦး သူငယ်ချင်းအသစ်တွေ တွေ့မှာပါ။ နော်”

သူမကို မေမေချော့မော့ကာ မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း
အိမ်ပြောင်းသည့်ကားကြီးပေါ်သို့ သူမတို့သားအမိ တက်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

“အိမ်ကြီးရေ... ဦးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်နော်”

*

ပြောင်းရွှေ့လာသော ရပ်ကွက်အသစ်လေးထဲသို့ အိမ်ပြောင်းကားကြီး
မောင်းနှင်လာစဉ် သူမ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော ရာသီဥတုကို
လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်လိပ်ကြီးများရှိနေပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရောင်လွှမ်းမိုးခြင်းမရှိ။

အေးစိမ့်စိမ့်ရာသီဥတုလေးက ကားအပြင်သို့ ထုတ်ထားသော သူမ
လက်ဖျားလေးများကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြနေသေးသည်။

“ဆရာကြီး... အဲ့ဒီလမ်းထဲကိုကွေ့လိုက်နော်”

မေမေညွှန်ပြသည့်လမ်းထဲသို့ ကားဒရိုင်ဘာကြီးနှင့်အတူ သူမပါ
လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံ။ လမ်းထဲသို့ ကားကြီးရောက်သွားသည်နှင့်
သူမတွေ့လိုက်ရသည်က မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံ။

ထိုမျက်ဝန်းလေးက သူမကို ခေတ္တမျှလှမ်းကြည့်ပြီး

သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်နေ၏။ ထိုအခါမှ

ထိုမျက်ဝန်းလေးတစ်စုံဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်
သူမနှင့်အရွယ်တူလောက်ရှိမည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ
အိမ်တစ်အိမ်အရှေ့ သဲမြေကွပ်လပ်တွင် ထိုင်ပြီး ဆော့ကစားနေကြလေသည်။

သူမနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည့် မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံက
သူမကိုလှမ်းကြည့်ရင်း အပြုံးလေးတစ်ခုကိုပါ ဖန်တီးလိုက်ပါသေးသည်။

လမ်းထဲသို့ပြောင်းလာသည်နှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူမအတွက်
အပြုံးလေးတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးသော ထိုမျက်ဝန်းလေးကို ကားကြီးကျော်ကာဖြတ်
မောင်းသွားသည့်တိုင်အောင် သူမ လည်ပြန်ငေးကြည့်ရင်း ကားပေါ်တွင်
လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

“ဦး... ဘာတွေများ ဒီလောက်
သမင်လည်ပြန်ငေးကြည့်နေတာလဲကွယ်”

ပြီးပြသော မျက်ဝန်းလေးက ခဏတာ ငေးကြည့်၊ ပြုံးပြပြီးနောက်
ပြန်ဆော့နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူမကတော့ ငေးကြည့်လို့ မပြီးသေး။

“မေမေ... အခုန ဆော့နေတဲ့တစ်ယောက်က ဦးကိုပြုံးပြတယ်”

“အဲ့ဒါ ဦးနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်လို့လားမှ မသိတာကွယ်”

“ကားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ဦး... သူနဲ့ သွားမိတ်ဆက်လိုက်ရမလား မေမေ”

စိတ်ထက်သန်စွာမေးလိုက်သော သူမ မေးခွန်းကြောင့်
မေမေပြုံးလိုက်ပြီး သူမ ခေါင်းမှဆံစလေးများကို ဆော့ကစားလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေါ့။ ဒါမှ ဦးမှာ သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက် တိုးလာမှာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဆော့နေတာ ကလေးနှစ်ယောက်နော်”

“ဒါပေမဲ့ ဦးကိုတစ်ယောက်ကပဲ ပြုံးပြတာမေမေ”

“တစ်ယောက်ပဲပြုံးပြပေမဲ့ ဦးသွားပြီးမိတ်ဆက်မယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ မိတ်ဆက်နော်။ သူတို့က အတူတူတွဲဆော့နေတာဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဆုံးမသလိုလေးပြောလိုက်သော မေမေစကားကို သူမ ကလေးပီပီ မှတ်သားလိုက်မိပါသည်။ မျက်ဝန်းရှင်လေးနဲ့ရင်းနှီးချင်ရင် နောက်တစ် ယောက်နဲ့လည်း ရင်းနှီးအောင် နေရမည်ဆိုသော အတွေးများ သူမမှတ်ဉာဏ်တွင် နေရာယူလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ အိမ်ပြောင်းလာသည့်ကားကြီးက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးရှိသည့် ခြံဝန်းအရှေ့တွင် ရပ်တံ့လိုက်ပါသည်။

“မေမေ... ဒါ ဦးနဲ့ မေမေရဲ့ အိမ်အသစ်လား?”

ပထမ သူမတို့ပြောင်းလာသည့်အိမ်ကြီးက တိုက်အိမ်ကြီး။ အခုက ပျဉ်ထောင်အိမ်ခပ်သေးသေး။

“ဟိုအိမ်ကြီးကိုရောင်းပြီး ဒီအိမ်လေးဝယ်လိုက်တာဆိုတော့ ငွေပိုတွေ ထွက်လာတယ်လေ ဦးရယ်။ အဲ့ဒီငွေတွေကို ဘဏ်မှာအပ်ပြီး လစဉ် ဘဏ်တိုးနဲ့ ဦးရဲ့ကျောင်းစာရိတ်ရှာရတာ ဆိုတော့ မေမေ့ကိုနားလည်ပါနော်။ မေမေကလည်း စာရေးတာကလွဲပြီး တခြားကျန်တာ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးလေ”

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူမအရှေ့တွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ အသနားခံနေသော မေမေ့မျက်ဝန်းများကို သနားလွန်းပြီး မျက်ရည်ဝေ့ရပါ၏ ။

“မေမေ့ကို ဦး အရမ်းနားလည်ပါတယ်”

“ဦးလေးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်”

ချော့မော့ရင်းပြောလိုက်သည့် မေမေ့စကားဆုံးသော် သူမအကြည့်များ

အခုနဆော့နေသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ထံသို့ ရောက်သွားရပြန်သည်။

“သွားလေဦး။ ဦးမိတ်ဆက်ချင်ရင်သွားပေါ့။ သွား...”

မေမေကလည်း သူမကို အေးချမ်းစွာခွင့်ပြုပေးလိုက်သောကြောင့် သူမ
ခြေလှမ်းများ တုန့်နှေးခြင်းမရှိပဲ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ဆီသို့ ပြေးသွားမိ
ပါတော့သည်။

“ဦးလည်း နင်တို့နဲ့ဆော့ပါရစေ”

သူမတောင်းဆိုသံ ဆုံးသည်နှင့် အခုန ပြုံးပြသည့်မျက်ဝန်းလေးရော၊
သူမကိုကျောပေးထားသည့် မျက်ဝန်းလေးပါ သူမကိုမော့ကြည့်၏ ။

“နင်က ဘယ်သူလဲ?”

ကျောပေးထားသည့် မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် ကောင်မလေးက
ထ,ရပ်ရင်းမေးကာ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ငါ့နာမည်က သမီးဦး။ ငါတို့ ဒီနေ့မှ ဒီလမ်းထဲပြောင်းလာတာ”

“ငါ့နာမည်က ချစ်သူပိုင်။ ငါက ဒီလမ်းထဲမှာ မွေးကတည်းက နေတာ”

ကောင်မလေးပြောပြလိုက်သော နာမည်ကို သူမ ခေါင်းဆတ်ရင်း
အသိမှတ်ပြုလိုက်မိပါသည်။

“သစ်... ထလေ”

ချစ်သူပိုင်ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူမ လွန်စွာမက်မောသော
မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေးက မတ်တပ်ထ,ရပ်ပြီး သူမကို ကြည့်ကာ တဖန် ထပ်ပြီးပြ
ပါ၏ ။ သူမအသက် ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြီးလေးကြောင့်
ရင်ထဲနွေးသွားသည့်ခံစားချက်ကို ကောင်းစွာအဓိပ္ပါယ်ဖော်လိုက်နိုင်ပါ သည်။

“သူ့နာမည်က နှစ်သစ်တဲ့။ ငါ့ထက် သုံးနှစ်ကြီးတယ်”

ချစ်သူပိုင်က သူမကို သူ့အစားမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ့နာမည် သမီးဦးပါ နှစ်သစ်”

သူမ နှုတ်ဆက်ရန် လက်လေးတစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ရင်း

နှစ်သစ်ကိုကြည့်ကာပြောလိုက်တော့ ထိုလက်လေးတစ်ဖက်ကို ချစ်သူပိုင်က လှမ်းကိုင် လိုက်ပါသည်။

“မိန်းကလေးချင်းပဲ အရင်နှုတ်ဆက်ရအောင် သမီးဦးရယ်”

နှစ်သစ်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာပြုံးပါ၏ ။

“နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ငါ့ထက်ငယ်တယ်နော်။ ငါ့အသက် အခုဆို ရှစ်နှစ်။ ပိုင်ပိုင်အသက်က ငါးနှစ်။ သမီးဦး... နင့်အသက်ကရော ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ?”

နှစ်လိုဖွယ် သူ့အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည့်တခဏ သူမရင်ထဲ လုံခြုံသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်ကို အသက်ငယ်နေသော်လည်း သမီးဦး သတိထားလိုက်မိပြန်သေးသည်။

“ငါလည်းငါးနှစ်ပဲ...”

နှစ်သစ်ကို မက်မောစွာငေးကြည့်နေသော သူမ ပုခုံးကိုတွန်းလိုက်သူက ချစ်သူပိုင်။

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါက အသက်အတူတူပဲ။ ငါတို့ သုံးယောက်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား?”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ ချစ်သူပိုင်”

“ငါ့ကို သစ်ခေါ်သလို ပိုင်ပိုင်လို့ပဲခေါ် သမီးဦး”

“ဒါဆို ငါ့ကိုလည်း ဦးလို့ပဲခေါ်”

ထိုခဏအတွင်း “နှစ်သစ်”ဆိုသောကောင်လေးတွင်

အပြီးလှလှလေးတစ်စုံနှင့်အတူ စကားနည်းတတ်သော
အကျင့်တစ်ခုပါရှိနေကြောင်း သူမ သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ငါလည်း နင့်ကို ဦးလို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

တောင်းဆိုသလိုလိုပြောလိုက်သော နှစ်သစ်စကားအဆုံး သူမ
ကျေနပ်စွာခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

*

မေမေရယ် ဒီလမ်းထဲပြောင်းလာခဲ့ပေးတဲ့အတွက် ဦး
တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဦးရဲ့ပထမအိမ်ကြီး ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီးပါ။
ဒီအိမ်သေးသေးလေးနဲ့နေရတာ ကိုပဲ ပိုပြီး ကျေနပ်မိပါတယ်။

ဘာလို့လဲ သိလား မေမေ။ အဲ့ဒါ နှစ်သစ်နဲ့တွေ့အောင်လုပ်ပေးတဲ့
ဒီလမ်းလေးနဲ့ ဒီအိမ်လေးကို ဦး ချစ်မိသွားတာလေ။

*

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး မေမေပေးထားသော
စာအုပ်ထဲမှ စာများကို ကျက်မှတ်ရင်း မျက်စောင်းထိုးအိမ်တွင်နေသော နှစ်သစ်ကို
သူမ စောင့်မျှော်ငေးတတ်နေလေပြီ။

ညနေတိုင်းလိုလိုလည်း သူမ နှစ်သစ်၊ ချစ်သူပိုင်တို့နှင့်အတူ
ဆော့ကစားဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

ဆော့ကစားသည်ဟုဆိုသော်လည်း တကယ်က နှစ်သစ်နှင့်
ချစ်သူပိုင်တို့သာ ကစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူမကတော့ ချစ်သူပိုင်နှင့် ဆော့ကစား
နေသော နှစ်သစ်ကို တမေ့တမောငေးမျှော်ကြည့်နေရင်း အချိန်တွေကို
နှစ်သက်စွာဖြတ်ကျော်လေ့ရှိပါသည်။

ချစ်သူပိုင်နှင့် နှစ်သစ် ဇယ်ခုတ်ကစားနေချိန် သူမက ဘေးတွင်ထိုင်ကာ မေးထောက်လျက် နှစ်သစ်ကိုငေးကြည့်နေတတ်သလို၊ ချစ်သူပိုင်နှင့် နှစ်သစ် ပြေးလွှားဆော့နေချိန်တွင်လည်း ဘေးမှ လက်ခုပ်လေးတီးကာတီးကာဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း နှစ်သစ်ပြေးနိုင်အောင် အားပေးတတ်ပါ သေးသည်။

သို့သော် သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့် နေ့ရက်များနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ချစ်သူပိုင် အပြင်ထွက်မဆော့သည့်နေ့တွင် နှစ်သစ်လည်း အပြင်သို့ မထွက်။ ထိုအခါ သူမက အိမ်ထဲမှ နှစ်သစ်မျက်နှာလေးကို ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ရဖို့အရေး ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့မျှော်ရပါလေတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့သော နေ့ရက်များတွင်တော့ သူမ ညအိပ်ရာ ဝင်တိုင်း ငိုဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

“နှစ်သစ်ရယ်... ချစ်သူပိုင်မဆော့တိုင်း နင်ကမဆော့တော့ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ နင်ဆော့တဲ့နေ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဆော့တဲ့နေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို မျှော်နေမိတယ်”

ရင်မောစွာ မျှော်လင့်ရင်း သူမ ထိုစကားလေးကို ညနေတိုင်း တီးတိုရွတ်ဆိုတတ်ခဲ့လေပြီ။

နှစ်သစ်အိမ်လေးကို မမှိတ်မသုန်ငေးကြည့်နေသော သူမကို တစ်နေ့နေ့တော့ နှစ်သစ်သနားလာပြီး ချစ်သူပိုင်ထွက်မဆော့သည့်နေ့တွင် သူမ အတွက် နှစ်သစ်အပြင်သို့ ထွက်ဆော့နိုင်ပါစေဟူသော ဆုတောင်းကိုလည်း သူမ မရပ်တန့်ဆုတောင်းနေမိပါသေးသည်။

*

“ဦးရေ... ဦး...”

နှစ်သစ်အိမ်လေးကို ငေးနေခိုက် သူမ နားထဲသို့ နှစ်သစ်ခေါ်သံလေး

စီးဝင်လာပါသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် သူမ အိမ်ပေါက် ဝသို့ ပြေးထွက်လာစဉ် နှစ်သစ်ကို ကျေနပ်စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“နှစ်သစ်... နင် ငါတို့အိမ်ကို လာလည်တာလား?”

မေးရင်းဖြင့် သူမ အိမ်သံပန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ငါ ဒီကိုရောက်နေတာကြာပြီ။ နင့်ကိုခေါ်နေတာလည်း ကြာပြီ။ နင် မကြားဘူးလား?”

“ငါ မကြားလိုက်ဘူး”

“နင်က ဘယ်နားမှာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ?”

“ငါ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ နင့်အိမ်ကိုငေးကြည့်မိနေလို့...”

သူမ စကားဆုံးတော့ နှစ်သစ် အံ့အားသင့်သလိုလေး သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နင်က ဘာအတွက် ငါတို့အိမ်ကို ငေးကြည့်နေတာလဲ?”

“နင့်ကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့...”

“ငါ့ကိုတွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား?”

အသက်ငယ်သေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပွင့်လင်းသည့် စိတ်ရင်းခံရှိသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူမ ပြတ်သားစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါ၏ ။

“ဘာအတွက် ငါ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲ?”

“အဲ့ဒါတော့ သေချာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်မိုးလင်းတိုင်း ငါမျှော်လင့်နေတာက ညနေမြန်မြန်ရောက်ဖို့ပဲ”

“ဘာအတွက်?”

“ညနေရောက်ရင် နင်နဲ့ ပိုင်ပိုင်ဆော့နေတာကို ငါ ငေးကြည့်ရတော့မှာ

မို့ပေါ့”

နှစ်သစ်အကြည့်တွေက ပဟေဠိတွေပါဝင်နေ၏။

“နင် ငါ့ဆီလာတာလား နှစ်သစ်”

မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို နှစ်သစ်က
ခေါင်းလေးတစ်ချက် ခါလိုက်ရုံဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်သော် သူမ ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစား
လိုက်ရပါသည်။

“ငါ... မုန့်ဆမ်းလာပို့တာ။ ဦးရှင်ကြီးတင်လို့...”

“အော်...”

သူမ ငေးငေးလေးဖြစ်သွားရပေပြီ။

“ရော...”

နှစ်သစ်လှမ်းပေးသော ပန်းကန်ကို သူမ လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း
ခြေလှမ်းတို့က တစ်ဖဝါးမှ မရွေ့သေး။ နှစ်သစ်ကို ငေးကြည့်မိနေပါသေး သည်။

“နင် ပန်းကန်မလှယ်ပေးဘူးလား?”

“ငါ မလှယ်တတ်ဘူး”

“နင့်မေမေမရှိဘူးလား?”

“မေမေ အပြင်ခဏသွားတယ်”

“ဒါဆို နောက်နေ့မှ ငါလာယူတော့မယ်”

“အင်း...”

သူမ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်နှင့် နှစ်သစ် အိမ်ပြန်ရန် သူမကို

ကျောခိုင်းလိုက်လေပြီ။

“နှစ်သစ်...”

သူမ မျှော်လင့်ကြီးစွာငေးကြည့်နေရင်း နှစ်သစ်ကို ခေါ်လိုက်တော့
နှစ်သစ် သူမကို လှည့်ကြည့်ဖော်တော့ ရပါသေးသည်။

“ဘာလဲ ဦး?”

ခေါ်ပြီး ငေးကြည့်နေသော သူမကို နှစ်သစ်က
နားမလည်စွာမေးလိုက်ပါသည်။

“ငါ နင့်ဆီမှာ ခွင့်နှစ်ခု တောင်းချင်လို့...”

“ခွင့် ၂ ခု?? ဟုတ်လား?”

“အင်း”

“တောင်းလေ”

အေးအေးဆေးဆေးပင် ခွင့်ပေးလိုက်သောကြောင့် သူမ ပျော်ပြီး
ပြုံးလိုက်မိပါသေးသည်။

“တစ်ခုက ငါ နင့်ကို နှစ်သစ်လို့ခေါ်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“နင့်နာမည်အပြည့်အစုံကိုခေါ်ရတာ ငါ အရမ်းကြိုက်လို့...”

နှစ်သစ် ခေါင်းညှိတ်၏ ။

“ကောင်းပြီလေ။ ခေါ်”

“နောက်တစ်ခုက ညနေတိုင်း နင် အိမ်ရှေ့မှာ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်
ထွက်ရပ်ပေးပါနော်”

“နေ့တိုင်းလား?”

“မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူပိုင် မဆော့တဲ့နေ့တွေမှာပေါ့။ အဲလိုနေ့မျိုးဆို နင်က အပြင်မှ မထွက်တာ”

“ငါ အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ရပ်ရုံပဲလား?”

“အင်း... ထွက်ရပ်ရုံပါပဲ”

နှစ်သစ်တွေ့ကာ ထူးခြားသည့်အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။

“ငါ ထွက်ရပ်ပေးပါ့မယ်”

“ကတိနော်”

“အင်းပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှစ်သစ်ရယ်”

“နင်က လူကြီးလေးနဲ့ တူတယ် ဦး။ ပိုင်ပိုင်က နင့်လို စကားမျိုးတွေ၊ ခွင့်တောင်းမှုမျိုးတွေ မလုပ်တတ်ဘူး”

နှစ်သစ် စကားထဲတွင် ချစ်သူပိုင်အကြောင်းပါလာတိုင်း သူမ ရင်ထဲ သိသိသာသာ ငြိုးငယ်သွားရပါသည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်။ တ့တာ”

“အင်း”

နှစ်သစ်နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသော်လည်း သူမ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ နှစ်သစ်ခြေလှမ်းများကို လိုက်လံ ရေတွက်နေမိပါသေးသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်လေးများ တစ်ဖြောက်ဖြောက်ကျပြီးသည့်
နောက်နေ့များတွင်တော့ မေမေက သူမကို ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံဝတ်ပေးပါသည်။

“ဦး... ဒီနေ့ကစပြီး ကျောင်းတက်ရမယ်နော်။ စာကြိုးစား ကြားလား?”

ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ပေးနေရင်း မေမေ ဆုံးမသော် သူမ
ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိပါသည်။

“ဦး... ကျောင်းတက်ပြီး အသက်ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲဟင်?”

မေမေက သူမ ရည်ရွယ်ချက်ကိုမေးတော့ သူမ တွေးလိုက်မိပါသည်။

“မေမေ... ဦးကလေ ချစ်တဲ့သူတိုင်းကို ညားစေ့ချင်တယ်...”

“အမယ်လေးတော်... ဦးရယ် အခုမှ ညည်းသက်က
ငါးနှစ်ကျော်ရှိရှိသေး။ ချစ်တဲ့သူတွေ... ဘာတွေ ပြောတတ်နေပြီလား?”

မေမေက ရင်ဘတ်လေးဖိကာ မေးတော့ သူမ ရှက်ပြုံးလေး
ပြုံးမိပါသေးသည်။

“ဒါဆိုလည်း ချစ်တဲ့သူတိုင်းကို ညားအောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့
ဒါရိုက်တာသာ လုပ်ပေတော့ ဦးရေ...”

“မေမေ... ဒါရိုက်တာဆိုတာ ဘာလဲဟင်?”

“ဒါရိုက်တာဆိုတာ ဗီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေကို မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေနဲ့
ပူးပေါင်းပြီး အသက်သွင်းတဲ့လူပေါ့။ ဗီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မင်းသားနဲ့
မင်းသမီးကို ချစ်ခိုင်းတာလဲ သူပဲ။ ပေါင်းခိုင်းတာလဲ သူပဲ။ ခွဲလိုက်တာလဲ သူပဲပေါ့”

“ဦးကတော့ ပေါင်းပဲ ပေါင်းခိုင်းမှာ မေမေ”

“ဒါဆို ဦးက ဒါရိုက်တာလုပ်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား?”

သူမ တွေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်ပါ၏ ။ မေမေပြောတာနဲ့ သူမ

ဖြစ်ချင်နေတာ တစ်ထပ်တည်းကျနေပါ၏။

“အင်း... ဦး ကြီးလာရင် ဒါရိုက်တာလုပ်မယ်”

“ကောင်းတယ်။ ဒါဆို ဦး ဇာတ်လမ်းကောင်းတွေကို သိထားသင့်တယ်နော်”

“နောက်ပြီး ဦးရဲ့ ဗီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရင်တွေထဲမှာပါတဲ့ မင်းသမီးကို ဘယ်တော့မှ မစောင့်မျှော်ခိုင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့?”

“တွေ့တွေ့ဆဆနှင့်ပြောလိုက်သော သူမစကားကို မေမေက မျက်လုံးပြူးသွားရင်း ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။”

“မျှော်ရတာ အရမ်းမောတယ် မေမေရယ်”

“ငေးငေးလေးပြောလိုက်သော် မေမေ သူမကို စိမ့်စိမ့်ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ၏။”

“ဦးရယ်... ဦးအသက်ကြီးတော့ နားလည်လာမှာပါ။ ဘယ်အရာကိုမှ အကြာကြီး မမျှော်ရပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆို ဦးမျှော်နေတဲ့အရာကို ဦးအပိုင်ရတော့မှာပေါ့နော်”

“တချို့ကတော့ ငယ်စဉ်က မျှော်ရင်း၊ မျှော်ရင်းနဲ့ အသက်ကြီးတော့ အဲ့ဒီမျှော်နေတဲ့အရာကို အပိုင်ရသွားကြတယ်။ တချို့ကတော့ မျှော်ရင်း မျှော်ရင်းနဲ့ အဲ့ဒီမျှော်နေတဲ့အရာကို မေ့သွားတတ်ကြတယ်”

“မေမေ့စကားဆုံးသော် သူမ တွေးကြည့်မိပါသည်။ သူမက မေမေပြောတဲ့ ပထမလူစားထဲမှာပါလား?၊ ဒုတိယလူစားထဲမှာပါလား ဆိုပြီးတော့ပေါ့။”

“မေမေ... ဦးက ပထမ လူစားထဲမှာ ပါတယ် သိလား? ဦးလေ

ဘယ်တော့မှ မျှော်နေတဲ့အရာကို မေ့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အပိုင်ရအောင် ဆက်ပြီး မျှော်နေမိမှာ...”

ပိုင်နိုင်စွာပြောလိုက်သည့် စကားဆုံးသော် မေမေက သူမကို ခေါင်းဖြီးပေးနေပြီဖြစ်ပါသည်။

“ကျောင်းသွားရင် ထီးထည့်ပေးလိုက်မယ်နော် ဦး။ အပြန် မေမေ နောက်ကျလို့ လာမကြိုဖြစ်ရင် ဦးဘာသာပြန်လာခဲ့။ မိုးရွာနေရင် ထီးဆောင်းခဲ့နော်။ စာအုပ်တွေ စိုကုန်မယ်”

“ဦး... ထီး မယူသွားချင်ဘူး မေမေ။ လေးတယ်”

“မိုးရွာမှာ စိုးလို့ပါ ဦးရယ်နော်...”

ချော့မော့နေသော မေမေ့ကို အားနာပြီး သူမ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိပါသည်။

သို့သော် ကျောင်းသွားတိုင်း မယူသွားချင်ဆုံး ပစ္စည်းကိုပြောပါဆိုလျှင် ထီးဟုသာ သူမ ပြောလိုက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

*